

KIAULĖS

Raudonų plytų namelyje gyveno kiaulių šeima.

Kartą kiaulės susėdo prie stalo pietauti.

Visos kiaulės valgė kiauliškai: be šaukštų, be šakučių ir be peilių.

Tėtis šliurpė tiesiai iš lėkštės, mama garsiai čepsėjo, o vaikai, sukišę priekines kojas ir snukučius į dubenėlius, kriuksėdami rijo viską nekramtę. Kaip tikros kiaulės.

Tik vienas jauniausias paršiukas atsinešė peilį ir šakutę, užsikišo už apykaklės servetėlę, gražiai atsisėdo ir pradėjo pietauti.

– Kodėl elgiesi kaip koks žmogus?! – grėsmingai subarė jį tėtis.

– Kiek tau kartų sakyta elgtis kiauliškai?! – pritarė ir mama.

– Gėda! Gėda! – sutartinai sužviegė kiti vaikai.

Mažajam paršiukui iš tikrųjų pasidarė labai gėda – net žandukai paraudo. Jis nusiplėšė servetėlę ir trenkė ant grindų peilį su šakute.

Tada užsirioolino visom keturiom kojom ant stalo ir pradėjo šliurpti ne tik iš savo, bet ir iš greta sėdinčių paršelių dubenėlių.

– O, čia tai kitas reikalas! – pagyrė jį tėtis.

– Šaunuolis! – nušvitusi iš džiaugsmo pridūrė mama. – Eikš pas mane, mielasis, aš tave pabučiuosiu.

Paršiukas nudūmė per visą stalą pas mamą, pakeliui išvartydamas į visas puses dubenėlius, lėkštes ir kitus indus. Kaip tikras kiaulė.

© 1985